

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Σεπτέμβριος.

Καὶ τὴν κεραλὴν εἰς στήθος δυσπνοοῦν νὰ κατακλίνῃ·
Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει χλόη, ὅχι πυρετώδης κλίνη.
Ἐν ᾧ οὗτος ἀποθνήσκει μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ πόνον,
Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐκβαίνει μετὰ τὸν ἕνα πρῶτον κλόνον.
Μαυσωλεῖον καὶ ὑδρία τὴν ταφὴν τοῦ ἄς στολίσῃ,
Καὶ νεκρὸν ἄς τὸν χρυσώσῃ ὅστις ζῶντα τὸν ἐμίσει·
Δι' ἡμᾶς δάκρυα λίγα, ὅχι ὅμως πεπλασμένα,
Ὅταν εἰς τὸν τῆς θαλάσσης ἐνθαπτώμεθα πυθμένα.
Δὲν μᾶς λησμονοῦν οἱ φίλοι οὐδ' εἰς τὰ συμπτώσιά των,
Κάθεὶς πίνει πρὸς τιμὴν μας τὸ ποτήριον γεμάτων,
Καὶ ἀντὶ ἐπιτυμβίου, εἰς ἡμέρας τῶν αἱμάτων,
Ὅτε, νικητὰι, μοιράζονται μεταξὺ τὰ λάφυρά των,
Συναφρωμένοι κράζουσιν, μετὰ τὴν λύπην εἰς τὰ χεῖλη,
«Τί χερὰν θὰ εἶχον τώρα οἱ καλοὶ πεσόντες φίλοι.»

ΕΚΕΙΝΗ.

Α'.

Εἰς σύρτιν ὅπου στρώνεται ἀνύποπτος γαλήνη
Τὸ εὐθρυπτον ἀκάτιον τοῦ βίου μου προσπλέει,
Χεῖρ ἀγνωστος τὴν τρόπιδα πρὸς ταύτην διευθύνει
Καὶ πεπρωμένη θύελλα, ὡς ζέφυρός μου πνέει.

Β'.

Ναυδάτης εἰς τὴν ἄστατον παλίσροϊαν τοῦ κόσμου
Ν' ἀκούω τῶν τρικυμιῶν ἀπέκκμον τὸν στόνον,
Τῶν τόσων πόθων μου χορδαὶ ἠχοῦσαι πάλ' ἐν-
τός μου,
Σιγοῦν ὡς ψυχροῦράγημα ὑπάρξεων ἀφώνων.

Γ'.

Ἵπῃρξε δι' ἐμέ ποτε ὁ κόσμος κῆπος πλάνης,
Μ' ἐφίλευε τὰ ῥόδα τῆς ἡ μάγισσ' ἀθωότης,
Καὶ εἰς τὴν δρόσον ἔβλεπον τοῦ φύλλου τῆς βοτάνης
Νὰ πᾶς εἰς ἱριδας χρυσᾶς καὶ κόσμος καὶ νεότης.

Δ'.

Κ' ἐκείνην τότε ἐγνώρισα· κόμη ξανθὴ, λυμένη
Τὸ μέτωπόν της ἔστρεψε χλωμὸν καὶ λυπημένον·
Ἐμελαγχόλει μαγικὰ, ὡς Ἡῶη πονομένη,
Κυλίσουσα τὸ βλέμμα της νοθρὸν, ἀπηυδημένον.

Ε'.

Ἀνέτελλ' εἰς τὰ χεῖλη της μειδιάμ' ἀθυμίας,
Καθὼς εἰς ῥόδον πρωϊνὸν ἀκτὶς συννεφωμένη,
Ἡ λαλιά της ὡς πνοὴ ἐπέερα μελωδίας,
Εἰς τόνους ἀναπλάσεων ἀγνώστων τεμνομένη.

ΣΤ'.

Ὡς χίμαιραν τ' ἀλησιμονῶ κατόπιν ἐνυπνίου·
Μ' εὐφραίνει τώρα στεναχμῶν συνειθισμένον μέλος,
Ριγοῦντα ὑπὸ τὸν ψυχρὸν μεσημβρινὸν τοῦ βίου,
Ὡς ἐνταμον ὑπάρξεως χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος.

Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Ὁ σεπτέμβριος μὴν, ὁ κατέχων εἰς τὴν ἰστο-
ρίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δόξης ἅμα καὶ ἀδο-
ξίας σελίδας· ὁ πλούσιος ἥδη εἰς τελετὰς καὶ πα-
νηγύρεις δημοτελεῖς, ἐλαμπρύνθη ἐφέτος ὑπὸ γε-
γονότος μεγάλου, ὑπὸ τελετῆς ἀληθῶς ἱεροπρεποῦς.

Ἐνθα αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι ἱδρυσαν βωμὸν τῷ
Ἀγνώστῳ Θεῷ, τῷ Θεῷ δὲν προησθάνθη ὁ Σωκρά-
της καὶ προσέδωκα ὁ Πλάτων, ἐνθα ὁ πνευματέμφο-
ρος Παῦλος πρῶτος ἐκήρυξε τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν, καὶ πρῶτος ἐπίστευσεν ὁ σύγχρονος τῶν Ἀ-
ποστόλων, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐκεῖ τὸ νέον
Ἑλληνικὸν ἔθνος, θειασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως ἐμπλεον,
ἶδε, τελοῦσαν τὴν μυστικὴν καὶ προαιώνιον ἀπο-
στολήν της, τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θρησκείαν, ἥτις, νόμ-
φῃ περικαλλής, ἐπεφάνη φῶς ὡς ἱμάτιον ἐνδεδυ-
μένη, καὶ τὸ θεῖον τῆς λυτρώσεως σύμβολον εἰς
χεῖρας αἵρουσα. Ἐχειροτονεῖτο ὁ πρῶτος Ἕλλην Ἀρ-
χιερεὺς ὑπὸ ἱερχρῶν Ἑλλήνων.

Εἶδτε πῶς, κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὸ χριστεπώ-
νυμον πλήρωμα προσδοκᾷ μετὰ φόβου, πίστεως
καὶ ἀγάπης τὴν ἱεράν καὶ τὴν μεγάλην λέξιν, Χρι-
στός Ἀνέστη, καὶ φῶς περιαιγάζει τὸν οἶκον τοῦ Θε-
οῦ, καὶ ὁ λαὸς ἐναγαλλιᾶται καὶ ἀλλαλαχμῶ «Χρι-
στός Ἀνέστη» ἀναβοᾷ. — Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθου-
σιασμοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἐθεάσατο καὶ ὁ
λαὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος τὰς χειροτονίας τῶν
πνευματικῶν ποιμένων του. Τοσοῦτον ὁ Ἕλλην
πρόσκειται τῇ θρησκείᾳ αὐτοῦ! Ἐπὶ Βυζαντινῶν,
βεβαίως αἱ χειροτονίαι αὗται ἐτελοῦντο λαμπρό-
τεραι, καὶ ἐπίσης λαμπρῶς τελοῦνται καὶ σήμερον
ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, λειτουργοῦντος αὐτοῦ τοῦ Πα-
τριάρχου μετὰ δώδεκα Ἀρχιερέων, καὶ συμπαρα-
στατοῦντος ὅλου τοῦ πατριαρχικοῦ κλήρου, ἀλλ' οὐ-
δέποτε χειροτονίαι ἄλλαι ἠύφρανον τοσοῦτο τὴν
διάνοιαν τῶν πιστῶν.

Ὁ μικρὸς μὲν, ἀλλ' ὁ πρῶτος καὶ θεμέλιος τῆς
Παλιγγενεσίας ἡμῶν κύκλος ἐμφαίνει τρεῖς ἐπο-
χὰς κυρίας. Πρώτην, τὴν ἔγερσιν τοῦ ἔθνους, ἐπι-
στεφθεῖσαν διὰ τῆς εὐτυχούς ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας·
δευτέραν τὴν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του καθιδρυ-
σιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, καὶ τρίτην
τὴν καθιέρωσιν ταύτην τῆς θρησκευτικῆς τοῦ ἀνε-
ξαρτησίας.

Μεγάλοι καὶ ἐπίσημοι, καὶ αἱ τρεῖς ἐποχὰι! ἀλλ'
ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής ἡ Ἑλληνικὴ ἀναγέννησις;
καὶ ἀπελευθέρωσις, ἐνόσω δὲν εἰσῆρχετο ἡ Ἑλλάς
διὰ τοῦ ἐν πνεύματι ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ εἰς τὴν
ἐνότητα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Ὁ Ἕλλην οὐδέ-
ποτε ἐχώρισε τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς πίστεως, τὴν
δυσπόστατον ταύτην θεοότητά του.

Τῆς πίστεως ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰ Ἑλληνικάς τύ-
χας μεγάλη ἀνεφάνη πάντοτε. Εἰς μὲν τὰς δυστυ-

χαῖς ἡμέρας ἦτο ἡ παρήγορος καὶ ἀντιλήπτωρ τοῦ λαοῦ, ἡ μυστικὴ κιβωτὸς τοῦ ἐθνισμοῦ του. Κατὰ δὲ τὴν παλιγγενεσίαν ἐπροπορεύετο τῶν μαχῶν, καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ κρατοῦσα τὸν Σταυρὸν, ἵνα εὐλογῇ, ἔπαλλε τῇ ἑτέρᾳ τὴν ρομφαίαν, ἵνα καταβάλλῃ πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον. Λαμπρὰν δὲ ἐπίσης καὶ νῦν ἔχει τὴν ἐντολήν, προωρισμένη, ὡς ἄλλοτε ἡ στήλη τοῦ πυρὸς ὠδήγει τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, νὰ ὠδηγήσῃ καὶ αὐτὴ λαὸν νάζοντα ἐπὶ εἰς τὴν εὐφωρον γῆν τῆς ἡθικῆς ἀναπλάσεως.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης συμπληρῶσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χειροτονίας ἡ Βασιλεῖα, ὁ Αἰὼς, ἡ Πίστις — καὶ ὁ ἑλληνισμὸς ἀντεπροσωπεύετο οὕτω κατὰ πρῶτον, ἐν ὅλῃ τῇ πληρότητι αὐτοῦ καὶ λαμπρότητι.

Ἡ Ἑλλάς, τὸ σκεῦος τοῦτο τῆς ἐκλογῆς καὶ ἡ σφραγὶς τῆς ἀποστολῆς τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀσπασθεῖσα πρώτη ἀδιστάκτως καὶ μεταδοῦσα, διὰ τῆς θείας γλώσσης τῆς, τὸ καινὸν κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἡ Ἑλλάς εἰσῆλθεν αὖθις περικαλλῆς καὶ περιδλεπτοῦ εἰς τὴν ἁγίαν Σιών.

Ὁ πρῶτος προχειρισθεὶς ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ὄντως ἱερωπρεπὴς καὶ εὐσεβὴς καὶ πολλὴν περὶ τὴν ἱερὰν καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν, ἦτο ὁ Ἀρχιμναδρίτης Κ. Μισαὴλ Ἀποστολίδης, προχειρισθεὶς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος. Ἡ χειροτονία Ἀρχιερέως εἶναι μία τῶν λαμπροτέρων καὶ σεμνοτέρων τελετῶν.

Ἡμυφισμένοι, ἐνόσω διαρκεῖ τὸ κλέυσμα, μόνον τὸ στοιχάριον, τὸ φελώνιον καὶ τὸ καλυμμάχιον, ἀναγινώσκει τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τὴν ὁμολογίαν, καὶ γενόμενος ἤδη νυμφίος τῆς ἐκκλησίας, περιβάλλεται ἕκαστον τῶν ἱερῶν ἀμφίων, ἐν εὐχαίς καὶ ἄσκησιν, — τὴν σάκκον, τὸ ὠμοφόριον, τὴν ζώνην, τὸ ὑποοράτιον, ὅπερ ἐστὶν ἡ ρομφαία αὐτοῦ, τὸ ὀράριον, τὸ δεξιὸν καὶ εἴτα τὸ ἀριστερόν, ἐπιμάνικα, καὶ τέλος τὴν μίτραν καὶ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον, τὴν πατερίτζαν· πρῶτην δ' εὐχὴν αὐτοῦ πρὸ τοῦ πιστοῦ ἐκφωνεῖ τὸ εἰρηνὴ πάσι! εὐχὴ ἀγάπης τῶνόντι καὶ πᾶσαν τὴν θείαν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰκονίζουσα!

Μετὰ τὸν ἀρχιεπισκοπὸν Ἀχαΐας, δεύτερος ἐχειροτονήθη ὁ ἀρχιμναδρίτης Κ. Φιλόθεος εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, τοῦτος ὁ ἱεροκέρυξ Κ. Νεόφυτος Κωνσταντινίδης ἐπίσκοπος Ὑδρας καὶ Πετσῶν, τέλος ὁ πρωτοσύγγελος Κ. Γερ. Παγώνης εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἀργολίδος, πάντες οὗτοι ἄνδρες διαπρέποντες ἐπὶ μαθήσει καὶ εὐσεβείᾳ.

Ἐἶχαν παραδοθῇ πρὸ πολλοῦ εἰς λήθην αἱ λογομαχίαι τῶν τομιστῶν καὶ ἀντιτομιστῶν, ἀλλ' αἱ χειροτονίαι ἐξήλειψαν καὶ τὸ ἔσχατον αὐτῶν ἔχνος. Ἐἶσαν ἔχουσαν ἐλαφρίαν! ὅτι τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἀπώλετο μετ' ἧχου!

Ἄλλη τελετὴ ἐπίσης ἀξία λόγου ἦτο καὶ ἡ τῆς καθιδρύσεως τοῦ νέου Πρυτανεῖος τοῦ Πανεπιστημίου

τοῦ ἀξιολύτου Κ. Π. Ἀργυροπούλου, οὗ ἡ εὐγλωττος φωνὴ ἠκούσθη πάλιν. Ἐξέθηκες βίον ἀνδρὸς ἐλλογιμοῦ καὶ διασήμεου, ὅτε τὸ γένος ἡμῶν ἔκειτο εἰσέτι ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀμαθείᾳ, τοῦ Α. Μαυροκορδάτου. Ὁ ἀξιότιμος Κ. Πήλικας, ὁ προκατόχος τοῦ Κ. Ἀργυροπούλου, παραδίδων τὴν πρυτανείαν, ἀπήγγειλεν εὐγλωττον ἐπίσης λόγον, δι' οὗ ἐδικαίωσε τὰς περὶ τοῦ τελευταίου ποιητικῶς συναγωνισμοῦ ταπεινάς ἡμῶν κρίσεις.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν σεπτέμβριον, μῆνα ἤδη ἱερὸν, ἀλλὰ μὴ παραλείψωμεν καὶ τὸν μῆνα τῆς Παρθένου, τὸν Αὐγουστον, μῆνα κοσμητικῶν ὅλως, εἰς ὃν ἔληξαν καὶ τὰ τελευταῖα ἡμῶν Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Τῶν λουτρῶν ἡ ἐπιδημία, ἀλλ' ἐπιδημία σωτήριος, διήρκει εἰσέτι, εἰσέτι ἅπας ὁ ὄμιλος τῶν λουσιμένων, ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ, γερουσιασταὶ καὶ τοκισταὶ, Ἀσκληπιάδαι καὶ δικανικοὶ ἤρουντο δρόσον καὶ ῥόμην εἰς τὰ βασίλεια τῆς Ἀμφιτρίτης, χωρὶς ν' ἀκούωσι τῆς φωνῆς τοῦ δαίμονος τῶν Αἰγιαλῶν, κραυγάζοντος ἐκάστω αὐτῶν, τὸ

« Νῦν ἀνομήματα, μὴ μόνον ὕψιν, »

εἰσέτι τὸ φύλον τὸ ὠραῖον ἐδάπτειζον τὰ ἄβρα σώματά των εἰς τὰ χλιαρὰ τοῦ ὠκεανοῦ νάματα, ἅτινα ἐκπλύνουσι μὲν πάντα ῥύπον σωματικὸν καὶ πᾶν ψιμύθιον, ἀλλὰ ν' ἀπαλύνωσι καὶ τὸ ἄτεγκτον καὶ σκληρὸν τῶν καρδιῶν δὲν ἱκανοῦσι, καὶ ἰδοὺ ὄχληροὶ ἄνεμοι φθινοπώρου ἐπιπνεύσαντες, καὶ Σιληνοὺς καὶ Ναϊάδας διεσκόρπισαν, ὡς σκορπίζει τοὺς ἀστάχους τοῦ ἀγροῦ ἡ πνοὴ αὐρας ἐσπερίας.

Τότε δὴ ἀπέπλευσαν καὶ πάντα τὰ ἐν Πειραιεὶ πλοῖα, ἅτινα ἐπλήρουν ἄλλοτε αὐτὸν διὰ τῶν μουσικῶν των καὶ τοῦ πατάγου τῶν κανονοβολῶν. Κατήρευα ἄρα καὶ σιωπὴ καὶ ἐρημία ἐπληθύνον πάλιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ ἡ μαρμαρίνος προτομὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μαρμαρίνου στυλοβάτου τῆς ἔχουσε, λέγεται, μαρμαρένια δάκρυα ἐπὶ τῇ ἀλλοιώσει ταύτῃ!

Καὶ ὅμως ὁ Πειραιεὺς ἦτο ἄξιος καλητέρας τύχης. Προτύλαια τῶν Ἀθηνῶν (εἰ καὶ λαμπρὰ προτύλαια εὐτελοῦς Ἀκροπόλεως), ἅτινα πᾶς ὁ εἰσερχόμενος ξένος βλέπει καὶ διέρχεται κατὰ πρῶτον, ὁ Πειραιεὺς, λέγομεν, δεῖται καὶ εἶναι ἐπιδεκτικὸς μορβώσεως· διότι, καὶ τοι ἀτελής, εἶναι ὅμως πόλις κανονικὴ καὶ εὐρύχυις, κατ' ἀντίστροφον λόγον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς σχολιωτέρας τῶν πόλεων, τὴν ὁποῖαν οὐδ' αὐτὰ αἱ ἄτρουτοι προσπαθεῖται τοῦ νῦν φιλοτίμου δημάρχου, καὶ αἱ ὁσημέραι ἀνεγειρόμεναι λαμπραὶ οἰκοδομαὶ, καὶ ἡ ὁδὸς τῶν Μουσῶν νὰ κανονίσωσι καὶ νὰ καλλωπίσωσι δύνανται.

Ἀληθές μὲν, ὅτι αἱ πλατεῖαι τοῦ Πειραιῶς εἶναι ἀπέραντοι, καὶ ὡς ἔφημοι τῆς Λιβύης, διαχωρίζουσι τὰς κατοικουμένας χώρας, ἀλλὰ τὸ κακὸν οὐκ ἐστὶν ἀθεράπευτον· δύνανται νὰ κατοικηθῶσιν ὑπὸ προτομῶν καὶ ἀνδριάντων, ἢ νὰ ἐγερθῇ ἐπ' αὐτῶν χρυστάλλινόν τι ἑλληνικὸν παλάτιον, ὅταν ἐπέλθωσιν οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ τέχνης, διότι ὅχι μόνον οἱ Ἰῶνται τῆς

Ἀγγλίας παράδεισοι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἔρημοι αὐταὶ ἔχουσι τὸ χρήσιμόν των.

Ὁ Πειραιεὺς καὶ κατ' ἄλλον λόγον εἶναι ἄξιος προσοχῆς. Ἐνθ' τὰ πάντα ἀλλαχοῦ μένουσι στάσιμα καὶ βαίνουσι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ Πειραιεὺς συνεχέντρωσεν ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν τὴν πρόδον τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκ Πόρου μεταφέρεται ἡ βορβοροφάγος πρὸς καθαρισμόν τοῦ λιμένος, καὶ ἀτμόπλοιοι μέλλει ν' ἀγορασθῇ πρὸς τὴν σκοπὸν τοῦτον, ὅπερ θέλει συγχρόνως αὐξήσει καὶ τὸν ἐθνικὸν στόλον μας. Φανοὶ θέλουσιν ἐγερθῇ ἐπὶ τῆς προκυμαίας διὰ νὰ λάμπωσιν ἐπὶ τοῦ λιμένος, εἰς δὲ τὴν Ψυττάλειαν ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ Φάρου χρησιμωτάτου εἰς τοὺς ναυτιλομένους. Τὸ νησίδριον τοῦτο, ἡ Ψυττάλεια, δύναιται νὰ καταστῇ τερπνὴ τις διατριβή. Κατεσκευάσθη δρόμος ἀμαξίτις ἐκ τῆς παραλίας φθάνων μέχρι τῆς κορυφῆς του, ὅπου θέλει ὑψοῦται ὁ φανός· ὁ δρμίσκος του εἶναι εὐθετος εἰς προσώρμισιν λέμβων καὶ πλοιαρίων, ἂν δὲ ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν Πειραιεὶ δενδροφυτεία μεταδοθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ νησιού τούτου, καὶ οἰκίσκοι τινὲς ἀγροτικοὶ καὶ ἐνηθητήρια ἀνεγερθῶσιν, ὦ! τότε καὶ αὕτη ἡ Προκίωσις τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Ἰσχία θέλουσι φθονεῖ τὴν Ψυττάλειαν μας, καὶ ὁ κόλπος τοῦ Πειραιῶς ἔσεται ἐφάμιλλος τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως...

Τὸ πάντων ὅμως οὐσιωδέστατον, καὶ ὅπερ θ' ἀποτρέπη τοῦ λοιποῦ τὰς ἀριστοκρατικὰς τῶν Ἀθηνῶν οἰκογενείας ν' ἀποδημῶσι, θέρους, εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ πολλάκις ν' ἀπενιαυτίζωσι, σπείρουσαι ἀργύριον ἐλληνικὸν εἰς χώρας βαρβάρους, εἶναι ἡ μελετωμένη σύστασις σιδηρᾶς ὁδοῦ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τότε πιστεύομεν, ὅτι αἱ Ἀθηναὶ θέλουσιν ἐξέλθῃ τοῦ Διπύλου των καὶ καταβῇ πανδημί εἰς Πειραιᾶ, ἔχοντα καὶ τὴν διαμονὴν τερπνοτέραν καὶ τὸ κλίμα εὐκρατέστερον καὶ περιπάτους ὥραιότερους, ὁποῖον τὸ Πάρθενον καὶ ἡ προκυμαία, κατὰ τοῦτο δὲ μόνον ὑστεροῦνται ἤδη, ὅτι μεγίστη ἐν αὐτῷ ἡ ἐρημία καὶ μονοτονία. Ἄν παρσευρέθητε ἐφέτος εἰς τὸν χαρίεντα τοῦτον περίπατον, ἐπὶ μικρᾶς λοφίας ὑψούμενον, βλέποντα δὲ πρὸς δύο θαλάσσας, σκιαζόμενον ὑπὸ δενδροστοιχιῶν, ἐπὶ βράχων πεφυτευμένων, καὶ διηνεκῶς ὑπὸ ζεφύρων καὶ αὔρας περιπνεόμενον, ἠθέλετε ἐρασθῇ τοῦ Πειραιῶς. Δὲν θὰ ἐλυπείσθε, ἂν περιβλέψαντες κύκλῳ, εἰς μάτην ἐζητεῖτε νὰ θελῇτε τὴν ὁρασίν σας πρὸς θίασόν τινα καλλονῶν. Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν καὶ ἅπαξ, ἂν δὲν ἐστόλιζον τὸν περίπατον τοῦτον αἱ Ἀθηναί, δύο μόνον ἢ τρεῖς ἠθέλετε ἰδεῖ παρακτίους θεότητας, ἀλλὰ θεότητας ἀληθεῖς καὶ γλαυκῶπιδας.

Πρὶν ἀφήσωμεν τὸν Πειραιᾶ, μνημονεύσωμεν ἀνεκδότου τινὸς, τὸ ὁποῖον διηγοῦνται τὰ χρονικά τῶν ἐφετεινῶν λουτρῶν. Ἐν Εὐρώπῃ τὰ ἀνέκδοτα εἰς τε τὰ θαλάσσια καὶ τὰ θερμὰ λουτρά εἶναι πολυπληθῆ καὶ ἀστεῖα πολλάκις, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν εἶναι τόσον σπάνια, ὥστε δὲν δύναται νὰ τὰ παραλείψῃ, ὅσάκις ἂν τύχῃ τοιαύτης λείας, ὁ ἀπορῶν πάντοτε ἡμερογράφος.

Κυρία τις, διάσημος πάντοτε ἐπὶ χάριτι καὶ

καλλονῇ, εἶχεν, ἐν τῇ κλίσει τῆς νεότητός της, ἀλλ' ὅχι καὶ τῆς καλλονῆς καὶ αἰσθηματικότητος, σύζυγον ἢ ἀπλῶς φίλον, δὲν λέγουσι τὰ ἀττικὰ μάρμαρα, δύο ὅλας ὀλυμπιάδας νεώτερον αὐτῆς. Τὰ νεάζοντα εἰσέτι κάλλη καὶ τὰ θέληγτρα τῆς δεσποίνης ἐδούλωσαν πραγματικῶς τὸν εὐαίσθητον νεανίαν. Τρία ἔτη παρήλθον γαλήνη καὶ εὐδαίμονα, διότι οὐδεμία δυσἀρέσκεια καὶ ἀνία χωρεῖ ὅπου ὁ Ἔρως καὶ ὁ Ἀντέρως συνοικοῦσιν.

Ἀλλὰ, φεῦ! ἦλθε τέλος καὶ ἡ εἰμαρτὴ τριετίας προθεσμίας καὶ σὺν αὐτῇ ἡ παρακμὴ τῆς καλλονῆς, μετὰ τὴν δύσιν τῆς νεότητος (δύσιν πανολεθρίαν!) ὡς ἐπέρχεται τὸ σκότος τῆς νυκτός μετὰ τὴν δύσιν τοῦ φωσῆρος τῆς ἡμέρας. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἰδοῦσα αἴφνης, μιᾶ πρωΐα, εἰς τὸ κάτωπτρόν της τὰ μεμαραμένα κάλλη αὐτῆς καὶ τὰς ῥυτίδας τῆς τᾶς ὁποίας ἀτελῶς ἐθεράπευεν ἡ τέχνη, μέγα ὠλόλυξεν, ἀναλογιζομένη τὰς συνεπειάς.

Καὶ δὲν ἠπατήθη. Ὁ (σύζυγος ἢ ὁ φίλος της) εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ παραμελῇ αὐτῆς, νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν. Ὅταν δὲ τῆς εἶπον καὶ τίς ἦτο ἡ εὐτυχὴς, ἀλλ' ἐρωτότροπος ἀντιζηλός της, τότε δὴ τότε ἐμάνη ἡ τάλαινα καὶ προσέτρεξεν εἰς τὸ τελευταῖον τῶν δυσερῶτων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καταφύγιον, τὰ μάγια.

Εἰς ἀπόκεντρον τῆς ἀποκέντρον συνοικίας Γεραιῶν καλύδιον, ὑπάρχει γραῖα τις μάγισσα, γυνή, ἠθελεν εἰπεῖ ὁ Λουκιανός, Θετταλὴς, ὁ δὲ Θεόκριτος, φαρμακεύτρια. Τὸ κατεσκληκὸς πρόσωπόν της, τὸ σκελετωδὲς σῶμά της, τὸ σῦφαρ τῶν λαιμῶν της, ἡ ὑπόλευκος καὶ τραχεῖα κόμη της, ἡ βραγχώδης φωνὴ της, καὶ μύσταξ τις ἀραιὴς, ὥσπερ ἐφῆθου, ὑποφύομενος εἰς τὸ ὑπορρίνιον, δίδουσιν εἰς αὐτὴν ἀνδρικήν τινα ἄμα καὶ ἀποτρόπαιον ὄψιν. Ἡθελες εἰπεῖ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἢ τὸ ἄντρον τοῦ Τροφονίου.

Ὅχι ἱυγγα, ὅχι βοτάνας, ὅχι φάρμακα, ἀλλὰ παιγνιόχαρτα καὶ κυάμους ἔχει ἡ μάγισσα αὕτη ὡς φίλτρα της· εἰς τὸ πλευρόν δὲ αὐτῆς παρακάθεται, οἶονεὶ προεζάρχουσα τῶν μαγειῶν, γαλῆ τις, — καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆς ἀστράπτουσιν εἰς τὸ σκότος τοῦ σπηλαίου ἐκεῖνου, ὡς ἄνθρωπος πεπυρακτωμένος. Διηγοῦνται οἱ γείτονες, ὅτι καθεκαστὴν σχεδὸν, περὶ μέσας νύκτας, κραυγαὶ ξέναι καὶ κρότοι ἄγριοι ἀκούονται ἐν τῇ καλύβῃ της, ὥσει ὁμίλου δαιμόνων, ἱππευόντων ἐπὶ χειρῶν σαρόθρου καὶ ψυχὰς κολασμένων μὲ τοὺς ὄνυχας αὐτῶν σπαρασσόντων, μόνον δὲ ὅταν φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ, παύει ἡ κριγὴ, παύουσι τὰ καγχάσματα καὶ αἱ ὕλακαὶ, καὶ παύει πᾶς θύρυβος.

Γυναῖκες πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀλλὰ, καὶ ἄνδρες ἐπίσης, προσέρχονται εἰς τὴν μάγισσαν καθεκαστὴν, ἐρωτᾶσαι τὸ μαντεῖον ἢ θέλουσαι νὰ ρίψωσι μάγεια κατ' ἀστάτου τινὸς καὶ ἀσπλάγχχνου ἀνδρός. Φεῦ! ἡ προμήτωρ Εὐα ἀπατηθεῖσα, ἠπάτησε καὶ αὕτη τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, καὶ ἔκτοτε, ὁ ἄνθρωπος ἐκδικούμενος, φαίνεται, τὴν ὀλεθρίαν ἀπάτην, δι' ἣν ἀποβλήθοντες ἀμφοτέροι τοῦ παραδείσου, ἐκάθην-

το ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ἐθρήνουν, ἀπιστεῖ ἀεὶ ποτε πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν πρωταίτιον τοῦ ὀλέθρου τοῦ ἄλλ'. Ἀλλ' αὐτὸς πάλιν τὴν ἐδίδασκε τὴν ἀστασίαν καὶ τὸ παλίμθουλον εἰς τὰ τῆς καρδίας πικρὰ, οὐαί ! κομισάμενος τὰ διδάκτρα τῆς καθηγεσίας του !

— Ὁ (σὺζυγός μου ἢ φίλος μου), κυρὰ Μήτηρ, δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, λέγει ἡ γυνὴ, ὅτε παρεγένετο εἰς τὸ οἰκημὸν τῆς μαγίσσης, ζήτησέ με ὅ,τι θέλεις, νὰ μ' ἐπαναφέρῃς μόνον τὴν καρδίαν του.

Ἡ μάγισσα ἀνέβλεψε προσεκτικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἐστῆλθωσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλοσυρὰ καὶ γυνὰ βλεφαρίδων θυμὰτά της.

— Ὁ . . . , κόρη μου, εἶναι νέος, ἀπαντᾷ ἡ Πυθία, καὶ σὲ ἀγαποῦσε πολὺ, ἕως πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Λοξίας δὲν ἤθελε χρησιμοδοτῆσαι καλλίτερον.

Ἡ γυνὴ ἀνεσκήρτησε, θαυμάσασα τὴν ἐξ ἐτοίμου μαντεῖαν τῆς μαγίσσης τῶντι ἐκείνης, καὶ ἐξαγαγούσα τοῦ κόλπου της βελάντιον πλήρες ἀργυρίου, τὸ ἔχουσεν ἐπὶ τῆς ῥεφυωμένης καὶ ἐτεροζυγος μαγευτικῆς τραπέζης τῆς Θετταλίδος.

— Λέγε, λοιπὸν, πῶς πρέπει νὰ κερδήσω πάλιν τὴν ἀγάπην του.

— Νὰ ρίψω τὰ χαρτιά.

— Ρίψετα λοιπὸν γρήγορα.

Καὶ ἡ Πυθία, ἀφοῦ ἐθίξεν, ἐπ' ἄκρων δακτύλων, τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦν ὄγκον, καὶ διὰ τοῦ βλεμματὸς της κατεμέτρησε τὸ ποσὸν, ἔλαθε τὰ χαρτιά της, ἤρχισε νὰ τ' ἀναμιγνύῃ, νὰ τὰ κόπτῃ καὶ ἐπανακόπτη ἐπιλέγουσα ἐπωδὰς τινὰς μυστικὰς καὶ ἀκαταλήπτους, καὶ ἔπειτα διακτάσσει αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀλλὰ τὰ ἐπαναρρίπτει πάλιν καὶ ἀπὸ τούτων μεταβάλλει εἰς τοὺς κυάμους.

— Τί λοιπὸν λέγουσι τὰ χαρτιά, κυρὰ Μήτηρ ; ἐρωτᾷ ἡ ἀνυπόμονος κυρία.

— Αἶ, κόρη μου ! ἀπαντᾷ ἡ φαρμακεύτρια, τὸν ἄνδρα σου τὸν ἐπλάνεσε μία μελνιόξανθος γυναῖκα, πολὺ τὸν ἐξουσιάζει· ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ προδίδει πλέον, ἂν περάσῃς ἀπὸ θάλασσαν.

— Ἀπὸ θάλασσαν ! ἐκφωνεῖ ἡ κυρία, καὶ τίνι τρόπῳ ;

— Τὸν τρόπον δὲν τὸν λέγουσι τὰ χαρτιά ἀποκρίνεται ἡ Πυθία, ψελλίζουσα πάντοτε (εἶναι καὶ νωδός). Συνοήσου καὶ θέλεις τὸν μαντεύσει μόνη σου.

Ἡ κυρία ἀπῆλθε, χρηστὰς συναποφάσσουσα τὰς ἐλπίδας. Εἶδεν ὅτι οὐ πάντα ἀπώλετο δι' αὐτήν. Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας κατεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπαγορεύσασα τὴν εἴσοδον εἰς πάντα καὶ σκεπτομένη καὶ διαπορούσα τί ποτε βούλεται ὁ χρησμὸς. Ὁ πρῶτος λογισμός της ἦτο τὸ ταξίδιον, ἀλλ' ἂν ἀπομακρυνθῇ τοῦ Δάμωνός της, δὲν ἀρίνει αὐτὴν νὰ τρέξῃ ἀκωλύτως τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας ; δὲν τῷ δίδει τὸ δικαίωμα τῆς λήθης ;

— Δὲν ἐννοεῖ βεβαίως τοῦτο τὸ μαντεῖον, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν ἡ δέσποινα, ἔπειτα, εἰς τί δύναται νὰ μ' ἐπαναφέρῃ τὴν νεότητά μου, τὸν ἐρωτᾷ τοῦ τοῦ διὰ θιλάσσης ταξίδιον ; . .

Ἐταξέρθη πάλιν ἐπὶ μακρὸν, ἔπειτα ἐγερθεῖσα

αἴφνης καὶ κρατῶσα ἀπὸ χερῶν τὰς εὐμόρφους πάντοτε χεῖράς της, « τῶρα, τῶρα ἐννοῶ, ἐκράνυγασε, πρέπει νὰ κάμω θαλάσσια λουτρά, ἰδοὺ τί ἐξηγεῖ τὸ « ν' ἀπεράσω ἀπὸ θάλασσαν. »

Ἀκριβῶς τότε ἐπεκράτει καὶ ἡ τῶν λουτρῶν ἐπιδημία, καὶ ἡ κυρία ἐνοικιάσασα ἐπὶ ἀδρότάτῳ μνησιῶ οἰκίαν ἐν Πειραιεῖ, ἐνιδρύθη ἐν αὐτῇ καὶ ἤρχισε λουριμένη τακτικώτατα πρωῒας, μεσημερίδας καὶ ἐσπέρας.

Ὁ Δάμων μείνας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ προτιμῶν τὴν Κηφισίαν, ὅσῳ σπανιώτερον τὴν ἐβλεπε, τόσῳ περιποιητικώτερος ἦτο πρὸς αὐτήν, ὁσάκις ἤρχετο νὰ τὴν ἰδῇ. Τῇ συνέχαιρε δὲ ἐπὶ τῇ ὠρελαίᾳ τῶν λουτρῶν καὶ τὴν παρεκίνει νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὰ ἀνεκδότως καὶ μέχρις ἐσχάτου φθινοπώρου.

Φαντάσθητε τῆς δυστήνου γυναικὸς τὴν ἀγαλλίασιν.

— Ἄν μετὰ εἴκοσι μόνον λουτρά, μετέβαλλα τοσοῦτον τὸν Δάμωνά μου, ἐσκέφθη, θέλω τὸν τρελλάνει ἀφεύκτως, ὅταν φθάσω μέχρι τῶν ὀγδοήκοντα. Εὐγέ σου, μάγισσα ! Καὶ κράξασα τὴν πιστὴν θεράπικινά της, ἔστειλεν αὐτῇ νέον ὄγκον ἀργυρίου, ὃν εὐχρίστως ἐδέχθη ἐκείνη, γελῶσα ὑπὸ τὸν μύστακα.

Πιστεύομεν, ὅτι ἡ εὐαίσθητος κυρία δὲν κάμνει πλέον θαλάσσια λουτρά, καθ' ὅτι ὁ καλὸς Δάμων μέχρι τέλους ἐφάνη πρὸς αὐτήν ἄστατος ὁλοτελὴς, καὶ ἡ δυστυχὴς ἐνόησεν, ὅτι τὸ « ἴζεαι ἀφίξεις οὐ θνήσκεις » τῆς μαγίσσης ἐσήμαινεν, ὅτι ἔπρεπε, κατὰ μίμησιν τῆς μουσολήπτου Σαπφούς, νὰ ριφθῇ ἀπὸ τῆς λευκάδος πέτρας καὶ νὰ πῇ τὸ ἄλμυρον κύμα τῆς θαλάσσης.

Κοινωνικῶν ἢ πολιτικῶν συμβάντων ἄλλων δὲν εὐποροῦσιν οἱ δύο τελευταῖοι μῆνες. Τὸ κυριώτερον εἶναι ὁ κατὰπλους, ὅχι εἰς Σαλαμίνα, ἀλλ' ἐξώθεν αὐτῆς, τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, τοῦ βασιλέως τούτου τῶν θαλασσῶν. Ἀνάμνησις θλιβερῶν συμβάντων συνδέεται βεβαίως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στόλου τούτου, ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς μνήμων μόνον τῶν εὐεργεσιῶν, χαίρει ἐπαναδύευσσα στόλον φίλης καὶ εὐεργέτιδος δυνάμεως, ὅταν μάλιστα ὁ στόλος οὗτος εἶναι μυριοπληθὴς καὶ καταβιβρώσκει καθεκάστην μόνη μὲν σταφυλῆς τρισυρίας μνᾶς ἀπτικας, μόνου δὲ ῥητινίου κοτύλας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Αἱ πολιτικαὶ μας ἐφημερίδες μετὰ τὰ τιμικὰ ἔπαθον ἀφορίαν θεμάτων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀνὴρ ἐλληνομαθὴς καὶ φιλέλλην ἐρχεται ἀπὸ τὰ βάρη τῆς Γερμανίας μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναβῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ αἰῶνες καὶ ὅλαι αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπεσκεύοντο μετὰ σεβασμοῦ, καὶ λύση ἐπιτοπίως ἀρχαιολογικὴν τινα καὶ καλλιτεχνικὴν ἀπορίαν, διεγερθεῖσαν ἐν τῇ σοφῇ ἐκείνῃ χώρᾳ. Καὶ τίς ἀγνοεῖ ὁποῖα τινα δὲν ἐπιχειρεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφικὴ περιέργεια, μείζων πολὺ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικείας ! Ὁ Ἐμπειδοκλῆς ρίπτεται εἰς τὴν Αἴτνην, ἵνα ἐκ τοῦ σύνεγγυς σπουδάσῃ τὰ αἴτια τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξεων, εἰ καὶ ὁ κρατὴρ ἀπερρίψεν ἔξω τὴν κρηπίδα του. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης βυθίζεται εἰς τὰ

κύματα τοῦ Εὐρίπου, ζήτων τὴν λύσιν τῶν παλιῶ-
ροιῶν αὐτοῦ. Καὶ ἄπορον λοιπὸν, ἂν σοφὸς ἀνὴρ,
ἔχων « πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον » διήλθε
« οὐρεα σκιδέντα, θάλασσαν τε ἠχέεσαν »

ἐπὶ πετρύγων ἀτμοῦ, χάριν ἀρχαιολογικῆς τιнос
ἀπορίας. Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι προσφιλεὶς εἰς
τοὺς Ἕλληνας· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ περι-
έργεια καὶ ἔλευσις τοῦ ἀποδίδεται εἰς ζήτημά τι
σπουδαιότατον καὶ ζωτικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ
αἱ ἐφημερίδες, πλάσσαναι λόγων ἀφορμὰς, πληροῦ-
σιν ἤδη τὰς ἀτελευτήτους στήλας των.

Ἐν τῇ μεγαλεπινοίᾳ των αὐταὶ πάλιν ἐφευρίσκουσι,
(καὶ ἡ ἐφεύρεσις χρήζει χρυσοβόλου) ὅτι ἡ ὑπουργι-
κὴ ἀδελφότης δὲν διατελεῖ ἐν ἐνότητι πνεύματος
καὶ ἐν ὁμονοίᾳ, καὶ ὅτι ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἀ-
πειλοῦσι νὰ διαρρήξωσι τοὺς ἀδελφικούς αὐτῆς δε-
σμούς. Ἀλλ' ἔστι Θεὸς κηδόμενος καὶ ὑπὲρ τῶν
ὑπουργῶν, ἵνα σώσῃ αὐτοὺς τοῦ ὀλέθρου, χάριν τῆς
εὐημερίας καὶ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους συμπερὶν-
των, ὡς ὑπάρχει καὶ Θεὸς τῶν Βουλῶν, μισθοδο-
τουμένων ἀνελλιπῶς, ἵνα προασπίζωσι τὰ συμ-
φέροντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ καὶ ἄγωνιν
αὐτὸν εἰς τὸν πρὸς τὸν ὅρον τῆς κοινῆς εὐημερίας.
Χύνουσι μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρωτὰς οἱ λαοὶ, ἀλλὰ καὶ
αὐτοὶ ἀφθονωτέρους διαφοροῦνται ὑπὲρ ἐκείνων . .
ἐκ τῶν μεγάλων καύσεων τῶν Ἀθηνῶν. Πρὸς τὰ ἐμ-
βριθὴ αὐτῶν ἔργα εἶναι ἀνεπαρκὴς ὁ ὑπάρχων κύ-
κλος τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ ἂν ἡδύναντο, ἤθελαν, ὡς ὁ
Ἰησοῦς Ναυὶ, εἰπεῖ τῷ ἡλίῳ, στήτω, ἵνα εἰς τοὺς
δώδεκα τοῦ ἔτους μῆνας προστεθῶσιν ἑξ ἄλλοι. Κα-
τέφαγεν αὐτοὺς ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου των.

Ἀλλὰ πόσον διαφόρως πράττει σοφὴ τις σύγ-
κλητος, μισθοδοτουμένη ἐπίσης δι' ὅλου τοῦ ἔτους
τακτικῶς, ἀλλ' αὕτη περιορίζουσα τὴν περίοδον τοῦ
ἐνιαυτοῦ εἰς μόνην πενταμηνίαν, ζηλοῦσα δικαίως
τὸ πάλαι ἰουδαϊκὸν ἔτος. Ἀληθῶς, ὁ σοφὸς οὗτος
σύλλογος σπεύδει μὲν νὰ μεταδώσῃ τὴν σοφίαν αὐ-
τοῦ εἰς τοὺς ὀμιλητάς του, ἀλλὰ σπεύδει βραδέως,
τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἀξίωμα σοφώτατον πάντων ὁ-
μολογῶν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν τῶν ὑπουργῶν, ὁ Θεὸς τῶν Βου-
λῶν καὶ ὁ Θεὸς τῶν ἐφημερίδων σώζουσι τὴν Ἑλλά-
δα, ἐκτὸς ἂν, ὡς εἰς τὴν ἀσθενὴ ἐκείνην, ἥτις ἐπέ-
γραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου της « πολλῶν ἱατρῶν εἴσοδος
μ' ἀπώλεσε » συμβῇ καὶ εἰς τὴν πλήρη υγείας Ἑλ-
λάδα ἡμῶν, ἐπιγράψουσιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς
Ἀκροπόλεως « πολλῶν Θεῶν κῆδος μ' ἀπάλεσεν ».

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Ἐπὶ Ἀρσενίου Οὐσέ.

Α'.

Ἡ Ἀφροδίτη ἀναδυομένη ἐκ τῆς θαλάσσης εἶναι
σοφώτατον ἔμβλημα· ἡ ἐντελεστερὰ ὥραιότης πρέ-
πει νὰ ἔχῃ κόκκον ἄλατος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τρι-
κυμίας εἰς τὴν καρδίαν

Β'.

Ἰπάρχουσι γυναῖκες τινες σταλεῖσαι ἐπὶ τῆς γῆς
ἵνα διαχύσωσι ἄρωμα θείας χάριτος. Αὐταί, ὡς ἡ
ἀρχαία Ἑστίας, φυλάττουσιν ἀγρύπνως τὴν ἀρετὴν
των ἐνταυτῷ καὶ τὸν ἔρωτα· ἡ κοίτις τοῦ τέκνου
των τὰς προστατεύει ἐν ἡμέραις δοκιμασιῶν, καὶ
διανύουσι τὴν ὄχθην, εὐτυχέστεραι ὅτι ἐθριάμβευ-
σαν ἢ ὅτι ἐπεσον.

Γ'.

Ἡ γυνὴ παρηγορεῖται ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς πτώ-
σεως, ὀλισθαίνουσα εἰς δευτέραν, καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν· παρηγορεῖται δηλαδὴ
πάντοτε, χωρὶς ποτὲ νὰ ἦνε παρηγορημένη.

Δ'.

Ἡ πλέον ἐρωτευμένη γυνὴ ἔχει πάντοτε καὶ
δευτερόν τινα ἔρωτα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας της.

Ε'.

Ὁ ἔρως δὲν γηράσκει, ἀποθνήσκει νήπιον.

ΣΤ'.

Εἰς μὲν τὴν γυναῖκα ὁ ἔρως εἶναι ἡ περιέργεια,
εἰς δὲ τὸν ἄνδρα εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρως.

Ζ'.

Αἱ γυναῖκες ἔγραψαν τὴν ἐποποιίαν τοῦ ἔρωτος,
οἱ ἄνδρες τὴν ἐσχολίαν, ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν ἐν-
νόησαν.

Η'.

Γινώσκει πλειότερα ὅστις ἀνεδίφησε τὸ τολ-
μηρὸν ἐκεῖνο βιβλίον, τὸ ὀνομαζόμενον γυνή, ἢ ὁ-
στις ὠχρίασεν ἐπὶ τὸν πῖνον τῶν βιβλιοθηκῶν.
Εἰς τίνα σοφὸν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ἡ γυνή;
« Ἡ ἐπιστήμη, εἶμαι ἐγώ. »

Θ'.

Ὁ ἔρως εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος εἶναι ὡς ὁ
ἀδάμας ἐντὸς τοῦ ἀνθρακος. Εὐρίσκεις ἐν αὐτῷ τὸ
πῦρ, τὸν θάνατον καὶ τὸ φῶς.

Ι'.

Εἶδον πολλὰς ἐπαναστάσεις καὶ γνωρίζω τώρα
τί πρέπει νὰ φρονῶ περὶ τῆς ἐπιβροχῆς των ἐπὶ τῆς
κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Δὲν κρατοῦν τὸ σκῆπτρον
τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς χεῖράς των, ἀλλὰ τὴν βί-
βλον τῆς Κίρκης, τὴν μεταβάλλουσιν τοὺς ἀν-
θρώπους εἰς θηρία καὶ κτήνη.

(ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΟΔΙΕ, ἀνέκδοτα τεμάχια.)

ΠΕΡΙ ΑΗΨΙΣ.

Ἡ Σεῖρην (τέλος). — Δύο νύκτες θεριναί. — Ὁ
πύργος τῶν Παρθένων. — Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα: Να-
πολεὼν καὶ Φούλτων. — Ποιήσεις. Ἄσμα πειρατῶν
ὑπὸ Βύρωνος· Ἐκείνη. — Ἡ Πενία καὶ ἡ ἀγαθοποιία.
— Σάρρα καὶ Ἰσμαήλ. Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Σύμ-
βολα καὶ Παράδοξα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ἡ ἀγαθοποιία, ἀνάγλυφον.
— Ἡ Σάρρα καὶ ὁ Ἰσμαήλ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Ἰπποκράτης τῆς Βραζελόννης.